

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденно висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тиждні 6 доларів або 12 рублів; з висилкою щод суботи 5 доларів або 10 руб. Поодинокі число по 10 сотяків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАНА

християнсько-суспільний дневник.

„Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо русне ми сердце і віра русна“ . — 3 Русланових посліймій М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о 5 год. по полудни. — Редакция, адміністрация і експедиция „Руслана“ при ул. Хмельовского ч. 15, II. поверх. Експедиция місцена в Агенції Соколовского ул. Н. Гайлоньска ч. 3.

Рукописи звертає ся лише га попередну засторогу.

Рекламації лише неопечатані в вільні від порта. — Оповістки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надіславнім“ 40 сот. Подяки і приватні донесенія по 30 сот. від стрічки.

Межинародне положене.

(X) Заповіджене в Галичині і в Росії зменшене військових сил на пограничу підготовлене вже військовими властями, однак формального розоруженя в переговорах між Віднем а Петербургом все ще таки не постановлено. Ми вже перед двома днями вказали на причину сеї проволоки. Від Австро-Угорщини не можна вимагати при всім єї миролюбивім настрою, щоби она зменшила свою війскову силу до такого ступня, котрий не відповідав би єї великодержавному становищу. Ми перед двома днями числово вказали, що давнійший стан австро-угорських військових компаній на мировій стопі остає далеко позаду всіх інших держав европейских і що доперва минушого року вчасти переведено таке доповнене, котре піднесло війскову силу нашої монархії. Хоч би отже розпущено у нас частину резерв, то війскова управа не може згодити ся на се, щоби повернути до того давного стану військової слабосильности. І так уже між иншими „Новое Время“ намагає ся намірене розоружене представити яко наслідок дипломатичної уступчивости Австро-Угорщини. Є се очевидно злобне намагане, щоби понижити повагу і становище нашої монархії. Сї поглядя російского націоналістичного дневникарства не мають віякої дійсної підстави і висловлюють лише думки неодвічальних кругів. Змаганя їх не осягнуть вправді задуманої цілі, але всеж таки утрудняють і спивляють мирне порозумінє обидвох монархій. Такі змаганя російского дневникарства не можуть причинити ся до виконаня наміру розоруженя, бажаного дарем, а доказом сего є трудности, які винувли між австро-угорским а російским правительством що до задуманого оповіченя про розоружене.

Вправді сї змаганя націоналістичного дневникарства російского не мають такого великого впливу, щоби ударемняти намірене розоружене, котре і без виданя оповіченя

може бути вчасти переведене в таких розмірах, які Австро-Угорщині будуть видавати ся відповідними дійсними потребами. В тій справі пероговорював російський амбасадор на віденськмі дворі Гірс з міністром заграничних справ гр. Берхтольдом, а в звязи з тим остає також послухане, котре мали перед двома днями у цесаря гр. Берхтольда і міністер війни Кробатина. Але, як влучно висловив ся оден з міродатних австрійських дипломатів — треба узброїти ся в терпеливість.

Ударемнене безробіте в Угорщині.

(Δ) Заповіджене з таким шумом недавно соціал-демократичне безробіте в Угорщині не доспіло і викликало глумливі насмішки в таборі гр. Тіссю. Запехано се безробіте не задля того, начеб угорскі соціал-демократи вважали сеї спосіб непригідним оружем, але причина відвороту є зовсім инша.

Пособлювані віденськими „товаришами“, поводили ся угорскі соціал-демократи так, начеб вся Угорщина була вже соціалістична і начеб потреба було лише звичайного оклика, щоби в цілій Угорщині застановлено всі витворні, всю торгівлю і ввагалі весь рух. Як говорено, мало безробіте тривати навіть вісім днів, а соціал-демократи намагали ся показати, що они є панами всеї Угорщини. А тимчасом они не мали сили навіть спробувати заповідженого безробітя і уступили з поля а заявою, що опозиция в угорскім соїмі їх покинула. Всеж годі припускати, щоби угорскі соціал-демократи вірили в щирість провідників угорскої опозиції, як гр. Анонія і товаришів, що они справді бажать справедливої виборчої реформи! Соціалісти угорскі повинні були давно знати, що сї опозиция так само не бажает справедливої виборчої реформи і що в тій справі она одної думки а

гр. Тіссю і мадарскими вельможами, котрих власть на тім лише опирає ся. А тепер виправдують соціал-демократи своє понехане безробітя несловностико опозиції.

Поступоване обидвох таборів неприхильних правительству, отже парламентарної опозиції і соціалістів, вказує виразно на се, що авні одним авні другим не була на думці героїска боротьба. Вельможна опозиция не хотіла в сій справі весті з правительством боротьби, бо она не є справдешним противником правительственной виборчої предлоги, а соціал-демократи понехали боротьбу проти правительства, бо оно виступило з переконуючими аргументами що до „відроченя“ безробітя. В Угорщині на се мають добрі і випробовані способи. Таким способом авні опозиция, авні соціалісти не перевели заповідженої боротьби з правительством, а з великої хмари не було навіть дрібного дощу і широкі версти населеня в Угорщині могли впевнити ся тепер, що справедлива виборча реформа є також у соціал-демократів популярним окликом і середником до їх інших змагань.

Понехане безробітя вишло однак в користь самій справі виборчої реформи, котрій оно було би вельми пошкодило непотрібним проливом крови і протидержавними та протидинастичними демонстрациями. Виборча реформа в Угорщині вийде отже „куца“, однак правда таки переогодом виявить ся і здобуде по якімсь часі побіду.

Християнство а соціалізм.

Написав о. Стефан Білинський, г. мн. катехит в Жовкві.

(Конець.)

5. Християнство принесло землі і людству цілковиту обнову, цілковиту поправу, цілковите відродженє і то відродженє на всіх полях. Християнство вяло нового духа в усі звязи, відносини та взаємнини людей до себе. Того нового духа вяло в родинне гніздо, ста-

вляючи мужа і жінку на рівні, як два нерозлучні і нерозривні звена, того нового духа вяло в державі, вставляючи ся за уюсплідженнями і пониженими, за безбронними і слабыми, за бідними і оуощеними, того нового духа вяло в постуи і культуру, підносиачи і вказуючи людству на непомильну красу, святість і мудрість в Бозі. Одним словом — нема одної галузи, одного кутка на землі, де би християнство не зазначило свого впливу, де би не лишило по собі слідів свого змаганя і діланя. Триста мільонів узнало ту працю, оцінило заслуги христ. Церкви, бо стільки признає ся днес до християнського світогляду і всі признають себе та виступають перед світом як члени християнскої Церкви, а то значить, що проти табору і проти погубних змагань вільнодумства та соціалізма стоїть в ХХ. віку християнська Церков із своєю непроглядною фалангою та такою великою армією, якої світ не видів, армією, що складає ся і числять яких триста мільонів членів. ¹⁾ Такі плоди християнства по 20 віках его естования. Хита величезні!

А якіми успіхами та якіми овочаами своєї праці вказати ся тепер може соціалізм? Про християнство сказали ми коротко: „вляло нового духа в суспільне житє, в усі звязи, відносини та взаємнини людей до себе, а щож скавати нам про соціалізм?“

Соціална демократия вкаже нам безперечно на тисячї товпи робітників і відкаже: „Отсеих пролетарів, визискуваних немилосерно в найновіших віках, тих „вільних“ горжан а по правді тих новітних, білих муринів в Европі, невільників, питаєте, нехай они говорят, хто їх взяв в оборону? Хто лодбав про пільгу їх долі, про материяльний їх бит? Хто станув в їх обороні і хто перший вивдвигнув т. зв. робітничє питання?“ І слушність має соціал-демократия. Она зумі-

¹⁾ Всіх християн є майже 618 мільонів, а з того поважного числа самих католиків є 292,787.085.

Ант. П. Чехов.

Зіночка.

(Конець.)

Коли я поклав ся спати, Зіночка, по звичаю, зайшла в дитячу комнату, щоби дізнати ся, чи не заснув я в одежі і чи молив ся я Богу. Я поглянув на її гарненьке, щасливе лице і підсміхнув ся. Тайна розширала мене і просила ся наверх. Треба було натякнути і полюбовати ся вражінєм.

— А я знаю! — сказав я, підсміхуючи ся. — Ги-и!

— Що ви знаєте?

— Ги-и! Я бачив, як ви коло верб цілували ся з Сашою. Я пішов за вами і все видів..

Зіночка задрожала, ціла спаленіла і поражена моїм натяком, оустигла ся на крісло, на яким стояла склянка з водою і свічник.

— Я видів, як ви.. цілували ся... — повторив я, хихикаючи і любував ся її помішанєм. — Ага! Ось я скажу мамі!

Слабодушна Зіночка пильно поглянула на мене, а коли пересвідчала ся, що я дій-

сно все знаю, в розиуці схопила мене за руку і пробормотіла дрозжачим шепотом:

— Петя, се низько... Я вас молю, ради Бога... Будьте мужчиною... не говоріть нікому. Порядні люди не шпюнять... Се низько... молю вас...

Бідолашна, як огню, бояла ся моєї матери, дами чесної і строгої — се раз; по друге моя усміхнена мордочка не могла не осквернювати її першої, чистенької і поетачної любови, а тому можете уявити собі стан її духа. Через мене она не спала цілу ніч а рано явила ся на чай з синими обвідками під очима... Коли після чаю я стрівув ся з Сашою, я не витерів, щоби не засміятися і не похвалити ся:

— А я знаю! Я видів, як ти вчєра цілував ся з талле Зіною!

Саша поглянув на мене і сказав:

— Ти глухий.

Він не був так слабодушний, як Зіночка і тому вражінє не удало ся. Се ще більше мене подражчило. Коли Саша не налякав ся, то очевидно, він не вірив, що я все видів і знаю; так пожди, я тобі докажу!

Зіночка учила ся зі мною до обіду, причім не дивила ся мене і закиувала ся. Замість того, щоби налякати, она на всякі спо-

соби схлібляла мені, дала мені дуже гарні ноти і не жалувала ся отцєви на мої псоти. Я був розумний не по літам і експлюатував її тайну, як хотів; не учив ся лекцій, ходив по клєї до гори ногами і говорив дурниці. Одним словом, коли би я продовжав був в такім дусі по виїшній день, з мене виріє би великий шантажист. Ну, минув тиждень. Чужа тайна подражнювала і мучила мене, як журба в душі. Мені хотіло ся за всяку ціну виговорити її і полюбовати ся вражінєм. І ось раз за обідом, коли у нас було багато гостей, я дуже глумо підсміхнув ся, злобно поглянув на Зіночку і сказав:

— А я знаю... Ги-и! Я видів..

— Що ти знаєш? — запитала мати?

Я ще більше злобно поглянув на Зіночку і Сашу. Треба було бачити, як спаленіла дівчина і як злісно поглянув Саша! Я прикусив язик і не продовжав. Зіночка постененно зблідла, стиснула зуби і вже нічого не їла. Того самого дня, в часі вечірної лекції, я завважав в лиці Зіночки різку перемену. Она видавала ся більше строгою і холоднійшою і немов би мраморною, а очи гляділи дивно, просто мені в лице, а я вам даю слово чести, що навіть у гончих собак, коли они доганяють вовка, я ніколи не бачив таких пройма-

ючих і завзятих очей! Их вираз я зрозумів знаменито, коли она серед лекції нарає стиснула зуби і процїдила:

— Ненавиджу! О, колиб ви, гадкий, відражаючий знали, як я вас ненавиджу, як мені осоружна ваша стрижена, голова, ваші нікчемні, відстаючі уши!

Але зараз таки она налякала ся і сказала:

— Се я не до вас говорю, а повтаряю ролю..

Опісля, панове, я бачив ночно, як она підходила до моєї постелі і довго гляділа мені в лице. Она ненавиділа пристратно і вже не могла жити без мене. Оглядане моєї ненависної пики стало для неї конечностю. А то, тямлю, був прегарний, літний вечер. Пахло сіном, була тишина і проче. Свїтив місяць. Я ходив по алеї і думав про конфітури з вишень. Нарав підходить до мене білда, прегарна Зіночка, хапає мене за руку і задихуючи ся, починає говорити:

— О, як я тебе ненавиджу! Нілому не бажала я стільки лиха, що тобі! Зрозумій се! Мені хоче ся, щоби ти се зрозумів!

Чи розумісте ви, місяць, білде лице, що дихало пристратно, тишина.. навіть мені, підсвинкови, було приємно. Слухав я її, гля-

ла так зручно підсувати ся до міського пролетара, що тепер кожний фабричний робітник, та міський зарібник таки на правду в соціалізмах лиш бачить своє спасене. Та нам ходять о успіху, не о фразу, о придбаня і здобутки, не о медоточиві кличі. Нам ходять о відповідь і то ясну відповідь, що до тепер в практиці перевів соціалізм із своїх кличів? Прецінь коли соціаліст поспитає християнина, що зробила до тепер Христова Церков, то кожний християнин без надуманя майже і інстинктивно відкаже: — повалила по га в с т в о, (се історично доказаний і певний факт!) Знесла і повалила страшене, а з низьшим, робітничим світом не даюче ся ні як і в нічмі навіть порівнати н е в і л н и ц т в о, (се другий, великого значіння і великої ваги історично доказаний факт!), поліпшила житвві і соціалні відносини людства тим чином, що зменшила глибоку пропасть між бідним і багатим, між мужем і жінкою, між родичами і дітьми, а вкінці вказувала людству все на висшу ціль життя чоловіка та на відповідальність чоловіка за діла его перед Богом. Через свою науку Христова Церков була в силі щасливим вчинити чоловіка навіть в нужді, навіть в нещастю, навіть в грішці. „Бо хто відлучить нас — читаємо в св. Писмі — від Божої любові? Чи скорбота, чи тіснота, чи гонене, чи голод, чи нагота, чи біда, чи меч? (до Рим. 8. 99).

Чи не варта було то бачити, як у ніг асоциалістів складали гроші за продане, власне своє майно і найдобробільніше самі ставали нуждарми і жили з милостині других? Котрий соціаліст з любові для свого брата, нуждаря і пролетара продав коли все своє майно і станув з богача — на рівні з міским, фабричним пролетаріатом — робітником, або зарібником, що у день при ма шинах у гурті інших робітників працює, а у вечері і серед ночі у норах і офіцинах та сутеринах за спочинком шукає?

На дармо покликує ся соціал-демократія на робітників, бо по правді робітникам она не пільгу, не добро, не спасене, а нещасте, руїну і смерть наносить. Такий успіх соціал-демократії!

Через юдженє і через підбурюванє робітничих верств змагає соціалізм до того, щоби в світі викликати цілковитий переворот. Травленєм і розогниванєм людських пристрастий і інстинктів, побуджуванєм робітничих клас до ненависти зглядом тих, що дають заробок, і накликуванєм їх до сварів, звад і забурень, отсе способом, яким соціалізм старає ся викликати замішанє і невдоволенє, щоби тим чином ще скорше дійти до р е в о л ю ц і ї.

Перепону одійшення того величного на їх погляд діла стоїть їм — річ ясна — релі-

дів на її очі... Зразу було мені приємною іновинною, але опісля обняв мене страх, я крикнув і стрімголов побіг домі.

Я рішив ся, що найбільше, то — пожалувати ся маман. І я пожалував ся, розказав також про те, як Саша цілував ся з Зіночкою. Я був глухий і не знав наслідків, інакше я лишив би був тайну при собі. Маман вислухала мене, обурена ся до крайности і сказала:

— Не твоя річ говорити про те, ти ще дуже молодий... А однак, який примір для дітей!

Моя маман була не тільки чесна, але і тактовна. Она, щоби не викликати скандалу, виїла Зіночку, не відразу, а поступенно, систематично, як взагалі видає ся порядних, але ненависних людей. Памятаю, що коли виїздила від нас Зіночка то її останній погляд, який она кинула на дім, був направлений до вікна, де я сидів і вневню вас, я й доси тямлю сей погляд.

Зіночка стала скоро женою брата. Се Зинаїда Николаївна, яку ви знаєте. Опісля я стріву ся з нею, коли вже був юнкером. При всіх її стараннях она ніяк не могла пізнати у вусатім юнкері ненависного Петю, а все таки обійшла ся зі мною не цілком по родинному. І навіть тепер, не вважаючи на мою добродушну лисву, смиренний животику і покірний вид, она все ще косим оком глядить на мене і не чув себе свобідною, коли я зайжду до брата. Очевидно, ненависть так само не дасть ся забути, як і любов...! Я чую, співає півень. Добраніч! Мільборде, на місце!

Переклав **

гія. Они не хотять ніяк признати факту, що до революції не конче треба гармат, спис, кулі і ножів. Для них найтяжше погодити ся з фактом, що прецінь Христос і Его св. Церков доконали без гармат такого чуда, що цілий світ підбила, зв. перевели в світі революцію над революціями, реформу над реформами. Они того не признають і про се не хотять навіть нічо чути. Що більше, они дикують ненавистно до тої Церкви, сїють лож, виступають проти всіх зарядженє і постанов Церкви, розкидають між робітників брошури, листки і часописи з ворожими напастями проти кліра, і так крок за кроком вбивають в серці робітника віру в Бога, віру в Церков, віру в св. Тайни, віру в науку Христа, хоч ні Церков, ні св. Тайни, ні клір, ні Христос, ні наука Его зовсім не винні тому, що робітник замість 8 або 6 годин працює денно 10, 12 або більше годин, зовсім невинні тому, що одея сидять на міліонах і не журять ся нічим, або що гірше до безтями шампанями зачинає ся, гроші розкидає і дармує, а другий до безтями знов бідує, не їсть, не пє, а гризе ся, томить ся і може навіть в голоду гине.

Не убий! — Отсей твердий наказ Церкви не дає соціалістам спокою.

Не пожадай нічого того, що в ближнього твого! — Отсе другий ще твердший не лише Божий, але і природний закон, що йде в розрив з їх програмою. Через те якраз катол. Церков стає в поперек дороги їх кличів і замірів, бо наказує шанувати чужу пр и в а т н у власність. Через те соціалісти пустили в курс таку клевету і таку нікчемну проти Церкви — делікатно скажім — неправду, що ось то Церков бере в оборону можних, за можними вставляє ся і їх захищає, а про бідних не дбає.

Соціалістичні учителі і догматисти зовсім забули, як Христос учив: „Горе вам, богати, бо скінчать ся ваші утїхи (тут на землі)! Горе вам, що сьмієте ся нині, бо будете заводати і плакати! Горе вам ситим нині, бо будете голодні! Забули, що Христос вступав все і всюди проти надужитя, а від людей домагав ся справедливости і любови в імя рівности усіх і братерства в очах Бога Отця. А так само учить і поступає Церков, лишє, що соціалістичні заволодівачі не ходять до Церкви, затикають свої уши, щоби випадковно не долетіло до них яке слово божої, євангельської науки і відвергають від церкви цілі товни пролетаріату, бо їм ходять не о правду, а о обманене і о зведенє робітничого елементу. Їм ходить о відтягненє робітничих верств від Церкви, від Бога і віри, щоби тим чином ще більше зогидити їм самим у пролетарське житє, кинути їх в обійми апапті, рєзигнації і безвірства і так зробити їх не лише дочасно, але і на віки найнещасливійшими нуждарми.

Таким успіхом може похванити ся нинішній соціалізм. Так чи возьмемо ми его початок-народини під увагу, чи его ціль, чи середники, чи поширенє діяльність, чи вкінці успіх, бачимо, що між християнством а соціалізмом не може бути ніякого порівнянтя, ніякого зближентя, ніякого переговорювантя, ні компромісів. На всіх полях стрічаємо ми одну розбіжність, одну неуроглядну пропасть. Що більше, наколи возьмемо критично оба ті світові гледи і їх порівнаємо зі собою, бачимо наглядно, що соціалізм ніяк не при христіянстві, як н ч при сонці і не представляє ніякої а ніякої вартости сам в собі, бо в успіхах і змаганях своїх виказав дотепер самі мінуси, самі хваби і недостатки, а в практичнім приміненю оказав ся як найбільше погубна, шкідва і фалшива система.

З того заключеного виходить: 1) що кожний правий християнин-католік не може ніколи бути соціалом або соціал-демократом, бо програма соціал-демократів йде в розрив з наукою Христа і з наукою катол. Церкви; 2) обовязком кожного християнина-робітника вистерігати ся соціалістичних організаций, соціалістичних зборів і соціалістичних брошур, часописей та книжок; 3) о обовязком кожного християнина-робітника поступати в душі віри і науки Христа і в тим душі працювати над собою в згуртованих і основаних для тої ціли в „християнсько-соціалістичних“ кружках і християнсько-станових організаціях; 4) щоби не бути зависимим від товаришів-соціалістів закладати свої християнські, запомогові, робітничі каси і в той спосіб боронити ся, як се роблять у інших

народів християнські робітники, перед соціалістичною влзізливостю і навалю; 5) видавати в душі християнським живо і інтересно редаговані робітничі часописи і брошури, нехай і периодично. Без того всяка оборона немислима.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і привєднувати нам нових передилатників в кругах своїх знакомих.

З державної ради.

Палата послів вела вчера дальше наради над законом про похатництво, почім відослано правительствену предлогу сего закона до промислової комісії.

Відтак почала палата наради над внеском про управильненє часу замиканя склепів.

По вичерпаню предмету варад просив п. Фридман предідника бюджетової комісії, щоби він скликав скоро засіданє в ціли полагади нормального бюджета.

Предідник бюджетової комісії, п. Коритовський, заявив, що супроти перманентної скарбової комісії, до якої належать більшість членів бюджетової комісії, є дуже трудно думати про рівночасну працю обох комісій. Предідник буде старати ся поробити все, що лише буде в его силі, щоби полагодити нормальний бюджет і довести до порозуміння в тій справі всі сторониціями палати.

П. Трильовський внїс запит в справі авансу посла Куряловича поза турєю на радника висшого краєвого суду.

Нарад над внеском в справі часу замиканя склепів не покінчено.

Предідник замкнув засіданє желанями Великодних свєят і повідомив, що найближше засіданє скличе в письменній дорозі.

Речниця сего не можна на разі предвидіти, бо правительство хоче дат Русинам і Полякам нагоду де наконецної полагади справы виборчої соймової реформи і полішити їм на то час.

Перед миром.

Капітуляція Яніни.

Вчера подали ми на сїм місці вістку про здачу турецької кріпости Яніни Грекам. Дальші подробиці про сю капітуляцію такі: Вчера (зв. 7. с. м.) рано комендант Яніни Ессад паша повідомив грецького великого князя Константина, що хоче піддати ся. По 2 годинах в головній грецькій квартирі явили ся висланники Ессад паші а також представники грецького митрополіта в Яніні. Сі висланники за явили, що стан турецького війська по битві, зведеній дня 5. с. м. є сего рода, що капітуляція є найкрасшою полагадою справы. Турецька армія, числом 35.000 людей разом з кріпостию піддала ся Грекам.

Після депеші грецького наслідника престоло, протокол капітуляції підписав особисто Ессад паша. Турецька армія, яка числять 35.000 жовїрів разом з офіцирами, здада ся, віддаючи оруже, гармати і военний материял. Лише останки монастирської армії, які не стояли під безпосередними приказами Ессад паші, дофнули ся з Яніни дальше на північ.

На вчерашнім засіданю грецької палати послів предідник Веніцельос серед одушевлених оплесків послів і галерії відчитав телеграму наслідника престоло про побіди грецького війська під Яніною. Протягом засіданя наспіла телеграма з протоколом, підписаним Ессад пашою про капітуляцію. Штаб, всі офіцери і жовїри турецької кріпости, загалом 38.000 людей дістало ся в полон. Всі укріпленя, припаси амуніції, гармати, прапори і военний материял віддано Грекам.

Всі провідники опозиції забирали голос і славляли хоробрість армії і наслідника престоло. Предідник висла іменем палати до наслідника престоло телеграму з желанями і подякою народу.

Після засіданя міністри, послы і вожди опозиції удали ся серед грімких овацій товпою на благодарственне богослуженє. Вечером було місто ілюміноване.

„Reichspost“ стверджує, що незвісно ще,

чи великодержави згодять ся на се, щоби Яніна дістала ся Грекам на все. Попередно думаю влучити Яніну до Альбанії. „N. G. Presse“ заявляє, що здобутє Яніни Греками є вправді важким ударом для Туреччини і Альбанії, але політичної небезпеки не представляє, бо Епір і полуднева Альбанія є вже переважно грецькі.

Атєнська Агенція доносить: По підписаню протоколу капітуляції Яніни, ген. Сузова іменовано губернатором міста, який сейчас видає розіорядки для безпеки мешканців. Урядовий вїзд грецького наслідника престоло на чолі дивізії відбуде ся нині.

Між союзниками.

„Times“ пише, що в Солуні прийшло до бійки між грецьким і болгарським війском. Також в інших містах ворожнєча обох народностей росте.

Урядовий болгарський „Мир“ висловлює ся з жалем про напасти деяких сербських дневників на болгарского посла в Білгороді і заявляє на основі окремої повновласти, що всякі чутки про непорозуміння між ним а болгарським послом є безосновні. Правительство високо цїнить своего білгородского заступца і обдаровує его беззглядним довірем.

Кілька сербських дневників донесло, що становище Пасїча є захитанє ізза граничного спору з Болгарією. Міродатні круги перечать сему, вказуючи, що гранична справа буде актуальна аж по заключеню мира з Туреччиною.

Голод у Вальоні.

До амбасадорів в Лондоні звернули ся представники тимчасового альбаньского правительства, щоби приневолили Грецію до ввозу поживи до Вальони і околиці, щоби спикити страшну нужду, яку терить тамошне цивільне населенє.

Мірові переговори.

Відповідь союзників на предлогу посередництва великодержав наступить імовірно нині. Балканський союз рішучо заявляє, що буде домагати ся воєнного відшкодованя. В дипломатичних кругах уважають домаганє балканського союза, щоби Туреччина заплатила відшкодованє, утрудненєм заключеня мира.

Обміна нот між союзниками — як доносьть з Білгороду — вже є покінчена. Відповідь балканського союза має містити готовість прийняти посередництва великодержав, однак під певними умовами. До тих умовин належить між иншим заплаता відшкодованя в ще не установленій сумі, а також відступленє Адрианополя і Скутарі, бо про Яніну, як здобуту нема вже й бесіди. Однак не може прийти до перерви воєнних кроків пі до розвзку, бо балканські держави бажають, щоби посередництво великодержав тревало як найкоротше.

Нині отже має наступити відповідь балканських держав на посередництво зі сторони великодержав.

Однак до заключеня мира мабутє ще далеко. Сербська опозиційна печать домагає ся від правительства, щоби відкинути посередництво великодержав і безпосередно переговорювати з Туреччиною, найкрасше в Адрианополі і Солуні.

Турецький амбасадор просив німецьке правительство, щоби поступало в тим напрямі, щоби Туреччина звільнена була від плаченя воєнного відшкодованя.

Найновіша вість із Софії представляє справу мира в песимістичних красках: В болгарських міродатних кругах дають до пізнаня, що порозумінє союзних держав що до відповіді на крок великодержав вимагає часу і що ся відповідь не наступить скорше, аж за 4 дни.

Непевне положенє в Царгороді.

З Царгорода доносять до віденьских часописей, що після вістий довірочно розказуваних в Царгороді, трийцятьох офіцїрів мало удати ся з під Чатаалджи в заговірних намірах. Між тими офіцїрами находить ся багато приклонників убитого Назима паші. Дому, в яким мали мешкати сї офіцїри, щільно стережуть. В Царгороді розкинув хтось між населенє письма, спрямовані проти теперішнього правительства. Загалом положенє в Царгороді є вельми напруженє.

Друга телеграма з Царгорода каже, що відкрито заговор проти султана. Мала вибухнути ворохобня в день капітуляції Адріанополя.

Румунсько-болгарський заколот.

Тепер ведуться між великодержавами переговори в болгарсько-румунській справі, а іменно в справі визначення місця, в якому мають бути переведені наради. Румунське правителство предкладає Петербург. По рішенню цієї справи почнеся сейчас мериторичне обговорювання цієї справи.

З Софії доносять, що великодержави вже одержали пропамятне писемко в болгарсько-румунській справі.

Розоруження?

З Петербурга телеграфують до Відня, що в найближшій часі годі надіятися розоруження, бо Австрія не обмежала досі своїх зоружень на російській границі.

"N. Pester Journal" довідуєся з віродостойного жерела, що в найближчих днях має наступити розпущення 7000 резервистів і то не лише на австро-російській границі.

"Бирж. Вѣдомости" доносять, що в кругах найближчих до міністерства заграничних справ говорять, що досі не було ніякої вісті, яка потверджувала б взаємне порозуміння між Австро-Угорщиною взагалі, як також що до оголошення демобілізації. Рівнож неправдою є, немов би міністер Сазонов мав звертатися сю до Відня в справі незайманости границь Сербії на случай австро-російського порозуміння і начеби се мало бути услівем розоруження. Переговори, що правда, ведуться, але не можна уважати їх покінченими, або що би дали якийсь певний вислід. Взагалі належить ствердити, що петербурзьке правителство не зверталося до Відня з якікими пропозиціями.

"Нов. Времє" пише, що Росія не сниться демобілізувати скорше, аж Австрія усуне своє військо з над російської границі.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Тараса; римо-кат.: Францішка. — В понеділок: руско-кат.: Прокопій; римо-кат.: 40 мучеників.

— **Справа о. Дайбнера.** Справа пароха католицької Церкви в Петербурзі прибирає що раз більший відгомін і значіння. Російська печать посьвячує їй що раз більше пояснень, очевидно із націоналістичного становища. Петербурзьке "Вечернє Времє" доносить, що як лиш о. Дайбнер став парохом церкви Росіян-католиків, вивісив сейчас напис: Православно-католицька Церква. Митрополит о. Ключинський велів йому сю напис усунути, однак о. Дайбнер сего приказу не послушав, числячи на відносини, які на думку "Веч. Врем." основують ся на тім, що о. Дайбнер був вихованцем уніятських курсів, устроюваних митрополитом гр. Шептицьким, а які тішили ся підмогою "завзятого ворога Росії" о. кардинала Ледоховського (який давно вже не живе!) — прим. Ред.)

"Новое Времє" доносить, що точкою тяжести в справі о. Дайбнера має бути ся обставина, що парох удержував напис: "православно-католицька Церква" мимо розпорадку католицького митрополита і що о. Дайбнер слухав виключно інструкцій о. митрополита Шептицького. О. Дайбнер має бути рівночасно підданий під суди, рівночасно святський і духовний (!!!). Грозить йому втрата священничого достоїнства (!!!). В сій хвилі зборонено йому вже відправляти богослуження.

— **Санкція краєвих законів.** Міністерства компетентні до провірювання краєвих законів, одержують ті начерки для цісарської санкції, частію, ще перед внесенням їх до сойму, а переважно аж по ухваленню в соймі. Щоби прискорити всі справи краєвого законодавства, а також скоротити урядову діяльність, видало міністерство внутрішних справ розпорядок, щоби начерки законів провіряло вперед міністерство, а замічені недостачі, яких усунене виявило би ся в порозумінню з краєвим виділом неможливе, мають бути зазначені в пред-

ложенім звіті. Коли розходило би ся о попереднє провірене начерку закона осередними властями, тоді треба долучити по однім примірнику для кожного тіла, яке має сей начерк переглянути.

Коли розходить ся о одержане санкції для начерка закона ухваленого соймом, тоді треба предложити: оден примірник начерка заосмотрений клявулею маршалка або його заступника, що відносить ся також і до пороблених краєвим виділом поправок, оден примірник начерка, призначений до цісарського підпису на веліновім папері, два примірники, з яких оден призначений для кабінетної канцелярії, а другий буде звернений політичної краєвої власті і вкінці долучати треба стенографічні звіти з дотячних соймових засідань.

— **Відгомін ювілею Романових.** Петербурзька агенція стверджує, що чути про замах на царя, які кружляли в Парижі, є простою видумкою. Торжество відбуло ся в повнім порядку і без пригоди. Президент Франції Поенкаре і цар Микола обмінювали ся з нагоди ювілею телеграфіями; а також французькі і російські председники міністрів і міністри загран. справ.

Вчора вечером відбуло ся в Петербурзі в марійськє театрі, в приваті царської родини, торжественне представлення. Публіка (чи тайні агенти поліції?) привелоли оркестру до кількратного відіграння гимну. Цар дякував кланяючися. Настрій був вельми патріотичний (?).

"Local Anzeiger" доносить з Петербурга, що богато ввзянів, випущених на свободу в дни ювілею, знова попаде в тюрму. Богато вигнанців, які врячені в амністію, повернули до Росії, знова поарештовано.

Відбув ся в Петербурзі бенкет "Галицько-русского Общества" в честь англійського письменника Бірбека, який звидівши східну Галичину, видав книжку про переслідування православія в Галичині. Бесідники підчеркували конечність прилуки східної Галичини до Росії!

Довідемо ся з галицьких русофільських кругів, що також з Галичини вислоно в найбільшій тайні ювілейне писемко до царя з численими підписами на руки оберпрокуратора Синода Саблера, в якому по торжественній заяві вірности для "русской государственности — національной идеи", якою вшлявляє ся ім Романових, підчеркнуто конечність скорой прилуки східної Галичини до Росії.

— **Арештоване за хабарі.** Оноді арештовано у Львові секретаря намісництва Івана Лопушанського, який від довшого часу надуживав своєю властю. Іменно він звертав ся за посередництвом одного агента до різних сторін, які мали свої справи до полагоди в намісництві і жертвував їм свою поміч в тих справах, розуміє ся за відповідною "винагородою". Найбільше займав ся вироблюванем шанкарських дозволів. Через якийсь час минало се безкарно. Тепер однак оден з пошкодованих доніс про се властям, в наслідок чого Лопушанського арештовано. Що приневолило сего чоловіка на так добрим становищі до такого соромного діла, се поки що, не звісно. Не звісно також, як багато "заробив" арештований такою "працею".

— **Відгомін катастрофи коло Гельголянд.** Після урядових вістей згнули в катастрофі німецького торпедовця коло Гельголянд два офіцери і 66 підфіцірив і рядовиків. Виратували ся: оден урядник маринарки, оден лікар і 13 підфіцірив і рядовиків.

— **Скарб з XVII. віку.** При перекопуванні гора в Гамі найдено скриню, а в ній коло 200 срібних таларів з XVII. віку, різні золоті гроші, а також і старинні дорожничі документи. Вартість сего скарбу оцінюють на 10 тисяч марок.

— **Причинок до пьянства.** В січні с. р. було в руху в Галичині 876 горалень, переважно у східній Галичині. Число горалень в поодиноких повітах було ось яке: Жовква 101, Броди 97, Тернопіль 92, Бережани 82, Чортків 73, Станіславів 62, Коломия 57, Львів 50, Янів 48, Перемишль 37, Ярослав 36, Сянок 34, Тарнів 33, Самбір 32, Вадовиці 23, Краків 12, і Новий Санч 7. Всі горальні виробили в січні с. р. разом 10,815,261 гектоллітрових степенів алькоголю. Якби ту всю сивуху лише з того одного місяця зілятали разом, то утворив би ся ставок 270 м. довгий, 200 м. широкий і 2 м. глубокий. Для плянці була би там розкішна купіль.

— **Мишача язва.** В податковім уряді в Тов-

мачи розплели ся миши, подібно як на голдвірці у Львові в ждальні І. кл. блоціці. Різняція межі сами язвами значна, бо коли галяпаси на львівськє двірці не мають кого гризти, то товмачкі миши гризуть урядові акти і наносять шкоди мешканцям Товмаччини. Семань Базюк, господар в Колянець, відчув се на власній шкірі. Він платив через довгі літа податок за ґрунт другого господара, бо ґрунт був інтабульований на Базюка. Щоби відобрати судово свої гроші, Базюк вніс просьбу до староства в Товмачи, щоби податковий уряд виставив ему посьвідку владченых податків. Однак звідтам відповіли ему, що податкові книги з давних літ зовсім знищені мишами і вогкостію, тому годі відовлати его просьбі.

— **Зниженє цін цукру на Угорщині.** Комтет угорського картеля цукроварень знижив цінугу рафінади на марець о 1 до 4 К за 100 кгл., відповідно до віддаленя рејона від північної границі. Сей крок є охороною проти зросту привозу цукру з Німеччини на Угорщину.

— **Американські "начки".** Одна з великих польських часописів в Америці принесла відомість, будімог в Відня, під сензаційним окліком: Extra! про бій між москалями і австрійським військом біля Рудника над Сяном: Над Сяном кипить звязаний бій і т. д. Справді по американськи.

— **Знесенє мита на муку в Сербії.** Сербське правителство згодило ся знести на якийсь час, певно аж до сегорічних живих, мито на заграничну муку. Крок сей є вислідом війни, яка вичерпала майже всі запаси збіжжа в Сербії так, що там грозила дорожнеча муки і хліба. З Будапешта доносять, що тамошні млина хочуть вихиснувати свободний темер звів муки до Сербії, хоча би навіть зі страстю. З угорською мукою веде тепер на Балкані не без успіху конкуренцію французька мука. В Болгарії пр. одержали недавно французькі млина часть доставки для тамошної армії.

— **Вивіз мяса з Румунії.** Румунське правителство прискорило виконанє робіт коло будови великої різни в Бурдунах, так, що з днем 1. марца с. р. могло наступити отворенє сей різни. Дня 3. марца зачало ся битє привозного на вавіз до Австрії румунської рогатої худоби. Одна віденська фірма заклочила тепер зі спілкою в Ясах договір, на основі якого спілка зобовязала ся доставити від 1. марца до 1. мая с. р. 2,000 штук худоби до битя. В четвер, дня 27. лютия, оглядала докладно різню румунсько-австрійська комісія, і заявила, що она вповні відповідає своїй цілі. поки що вивіз румунського волового мяса розпочав ся лаше до Відня і західної Австрії.

— **Угорський сірниковий трест.** З Будапешта доносять, що неавком буде заведений там на ввір австрійського угорський картель фабрик сірників. Відповідні приготования вже покінчені.

— **Сон "Мазепинця" в но-и перед ювілеєм Романових.** Онодішної ночи приснив ся мені такий сон: Я покумав ся з редакторами "Прик. Русів" і за їх протекцію дістав переступку через границу і безплатний білет до самого Питера. На головнім "вокзалі" в Петербурзі ждав на мене гр. Бобринський, два генерали, царський відпоручник, союз руссаго народа, брацтво Михаїла, Галицька руссака колонія і дві почесні компанії війська. Воздухом потрясло немов від грома; се стріляли мені на привитанє. Мене оглядали "державні" кацапи від стїп до голови, чи не маю де ран від "мучениць", яким як говорили "підвергаються" всі "подьяремники". Гр. Бобринський вивав зва паузи велику фляшку "ачіщеної" при чім Пурішкевич кланяючися мені в пояс подав "істинно русську колбасу", єпископ Никандер благословив при тім мене але так сильно, що мені вивав ґуз на голові, Пурішкевичові аломив руку, а з сего грудий вирвав ся "стонь" і "охъ это Шептицькій мнѣ пожелалъ!"

Я засміяв ся і не хотячи показав язык, Лашечкож мов нещасне! Мій "язикъ" був "мазепинський". Як тигри кинули ся "істинно-русскіи" на мене і давали мене кулакувати. А вже найбільше всунали мені Пурішкевич і Вергун. Опісля звязавши мене привела перед суд, де прекрасний Николушка і ще краший Порфірчо Збіглеї приговорили мене на смерть. Не помогли мої сльози ні просьби; я вже був готов дати помаловати свій "язикъ" червоно-сино-білою краскою. Та горе тобі, мазепинче! Істинно-русскіи опрашки з "Мару-

цаком" на чолі поставили мене на "шафотъ", ровділюючи наперед моє тіло на пир "моцному русскому духова". "Господинові всея Росіи" з нагоди ювілею — ради насолоди — мав дістати ся мій "язикъ", а всі прочіі "гірші і ліпші части" пняним союзникам. Вже якийсь Марущак підіє "русскій тогавмакъ"... а я пробудив ся. — *Мазепинець.*

Оповідни.

— **Кандидати духовного стану,** котрі наміряють прийняти св. Тайну священства, мають аголосити ся в Митрополічїм Ординаріяті дня 15. марца 1913.

— **Читальня укр. богословів** ім. о. М. Шашкевича у Львові уладжує завтрішної неділі в своїй салі концерт в пам'яті Миколи Лисенка. Вступ лише за запрошеними. Початок о 8. год. вечером.

— **Заряд канцелярії Тов-а "Просвіта" у Львові** звертає ся з просьбою до всіх тих, які одержали листи до збираня жертв на дар 8. грудня для "Просвіти", щоби зволили ласкаво листи ті враз з зібраною готівкою, надіслати до канцелярії Тов. "Просвіта" у Львові, Ринок ч. 10. найпізнійше до 31. марца с. р., та тим способом заощадили канцелярїї коштовних урґенсів.

Потреба реформи богослужбного співу у галицьких греко-католицьких церквах.

Написав о. Євген Турула, катехит в Теремовлі.

1) *Достоїнство церковного пінія; его характер, та ріжниця від музики свіцкої.* 2) *Спів партесний у галицьких церквах.* 3) *Спів крилосний (самоїлка) у гал. церквах.* 4) *Церковні гори нотні по селах і містах.* 5) *Про уживанє фісгармонїї в церквах.* (Дальше).

Підчас коли в Росії так пильно заходжувано ся около піднесеня церковної музики з унадку і привернення єї давній поваги і давного вигляду, — у нас, в Галичині, в тім напрямі, загально беручи, не зроблено нічого. У нас дальше триває сей нездоровий напрям церковної музики. — Партесні хори дальше виспівують крикливі, гучні, оперові твори Гесслього, Нанкого, Дірнера, Сартого. А і в творах наших домородних галицьких композиторів мало духа божого, усе віє ще там свівцким, не обрядовим настроєм. — Єще гірше аманерований є наш самоїлковий спів, залежний виключно від прямих церковних півдів, котрі, з недостачі фахового в тім напрямі образования, самі не можуть і не уміють відчувти краси церковного — ірмологійного пінія.

З упадком церковного співу в галицьких церквах упала і краса та величність нашого обряду. Нарід не доbachує ся єї краси, не зміг привязати ся до нею і до вашої руско-катол. Церкви, чого наслідком є так часті переходы на обряд латинський. Там его око бавить зверхній лад і порядок в костелі, а душа і серце находять поживу, хоч в невивагливих, но всенародних співях.

Однак ще більша небезпека грозить нашому народови зі сторони схизматичкої російської церкви. Наш престолюдин не входячи в догматичні ріжницї віри, ошоломлений зверхним блеском і співом, який бачив і чув в православних церквах, став ся податним матеріалом для схизматичкої пропаганди в Галичині. Небезпека з тої сторони став ся чим раз грізнійшою; тож стоячи на сторожі добра нашой св. віри і руско-католицької Церкви ми мусимо на всіх точках стати до борби з поважним ворогом. Нам не вільно погорджати ніяким можливим середником оборони; а одним з таких суспільних середників є безперечно видвигненє з упадку нашого церковного галицького співу через відповідну его реформу.

При богослужевях греко-східної церкви послугувано ся від найдавнейших часів релігійним співом, котрий усе відріжняє ся різко від свіцкого співу, уживаного поза церквою. Ся ріжниця музики і співу церковного від свіцкого мусить бути усе захованою, если хочемо, щоби сей церковний спів сповнив свою ціль і відповів своїй задачі. Якаж то задача? Ото якраз приокрасити і надати більшої сили текстові чудових церковних пісень не затемнюючи їх змісту, а з другої сторони дати вірним молящим ся в церкві нагоду і

спосіб до легкого і сердечнішого висказання своїх побожних чувств*)

Тота задача і ціль церковного співу становить його ріжницю від свѣцкіого. В свѣцкій музиці текст пісень грає підрядну роллю; видно се в лібрет оперових, де зміст текста а навіть ціле тло драматичне є чимсь більше додатковим, наче тою ткацкою основою, на котрій укладають ся чудові взори мельодії, звід котрих тота основа стає ся зовсім невидимою. Тут музика є тою виключною силою, котра чарує і притягає до себе серця слухачів. Її краса є одинокою ціллю компози-тора.

Особливо в нинішніх часах стає ся свѣцка музика чимсь окремим від поезії — тоті доголїтні нерозлучні товаришки поки дають себе. Повстають навіть т. зв. пісні без слів; повстає музика програмова, котра лише самими тонами старає ся висказувати дані гадки-чувства, малювати образи.

Інакше єсть в церковноую музику. — Церковний спів не може і не сьміє мати свого самостійного музичного значіння; він має лише служити до яснїшого висказуваня гадок тексту церковних пісень. Він проте займає підрядне, обмежене становище, підчас коли свѣцка музика може розвивати ся свобідно, не держачи ся невідничо даного тексту поезії. Протинво, она може текст довільно зміняти, повторяти, продовжати або і скорочувати. Коли свѣтскій спів концертовий старає ся пописувати щораз то новими ефектами та здобутками на полі музики, старає ся показати щораз то новий висший степеня свого розвою або нового напрямю, то протинво церковний спів не може виходити поза рамки назначені єму духом і настроєм пісень поодиноких частай богослужєня.

Текст богослужєбних пісень є так само поучаючим як і зміст св. Письма. Мельодия пісень є лише формою, в якій має ся подавати вірним слово Боже. В тім виді оно скорше і лекше трапляє до їх серця, а пісні попередитані ріжними обрядами і читанєм псалмів та св. Письма надають богослужєню більше ріжнородности і краси. — Сьв. Василь так пише: „Дух Сьв. знав, що рід людскій тяжко вести до спасєня, бо він склонний до замисловости і легко дає ся звести в правій дорогї. Тож щоби сему перешкодити і заняти людскї замисли в церкві, Він в піснях церковних змішав науку Христову з солодкостїю співу. І так в миловучними для уха тонами дістає ся до серцець вірних Боже слово.“***)

Так отже церковна пісня кромї приємности, яку справляє для змісла слуху, має нас поучити і утвердити в вірі. І ту задачу она сповняла від перших початків християнства. Приміром сьв. Єфрем сирійскій боров ся пісєною, а радше її змістом, протинв єрєси Бардезана.***)

Однак пісня церковна тоті тільки буде могла сповнити ту вєнеслу ціль, коли буде уложена і виконана так, що зміст єї тексту буде повний, ясний і зрозумїлий, а мельодия належито примінена до порядку гадок і розкладу слів.

Повнотї змісту протинвить ся всяке скорочуванє тексту пісень. Точність і ясність змісту витрачує ся знов через неумістє і безпотрібне повторюванє слів або частий речєня.***)). Приміром:

„Іже, іже, іже Херувими, іже Херувими, Херувими тайно, Херувими тайно, образующе, тайно образующе, образующе...“

Текст (слово або навіть і ціле речєня) може бути в пісні повторєно, але тоті, коли сего вимагає потреба сильнїшого утвердженя в пам'ятї даної правди. Прим.: повторєне слова *Отче*, *Отче наш* вєвєняє нас ще більше в тїй правдї, що Бог є нашим Отцем. Подібну, ціль має повторєне слів *Свят, свят, свят*, або *Аллилуя*. Не вільно однак в піснях церковних повторяти поодиноких частий слова; як то не раз доводиться ся нам чути у співі наших рєсєнтів прим.: *а, а, аллилуя, яко воспєем, спєем, спєем, царя всіх подимєем, димєем*.

Слова текста церковної пісні повинні у сїмї співаючими рівночасно вимовляти ся. Поділ текста на льогїчно з собою повязані частї має бути узгляднений і в мельодії.

Мельодия знов має визначити ся простою свого укладу; всякі вишуканї звороти музичні, наглі зміни тонації, темпа і експрєсїї, котринми свѣтска музика так радо послу-

гує ся, не повинні бути в церковних піснях.***)). А то з тої причини, що церковні твори, переповнені того рода ефектами, звертали би увагу слухачів більше на саму музику чим на зміст пісні, тоті гадки тексту мимохотї мусїли би затерти ся. Тоті вірні приходили би на богослужєня до церкви радше на якогось рода концертовї продукції; змісли їх насолоджували би ся тонами — але душа їх не мала би з того майже ніякого хїсна. (Дальше буде).

*) „Церковнїя пѣснопѣнїя суть также богослужєбнїя молитвї, изложеннїя только въ формѣ постической — стихотворной“. — И. Вознесенскій: „О церк. пѣнїи“.

***) St. Basilii Werke т. III, ст. 59, ed Brix.

***) Bardenhever — Patrologie 341 ст.

****) Пугулов: „Руководство къ изучєнїю дрєв. богослужєбног пѣнїа“ 109 стр.

*****) Разумовскій: „Теорїя і практика церковн. пѣнїа“ стор. 20.

Телеграми

з дня 8. марця.

Відєнь. Предсїданк міністрів був вчєра у пісаря на послуханю.

Відєнь. Нинї прїймє цїсар на послуханю намїсника д-ра М. Бобжиньского. Намїсник зложить звіт про перебіг в справі соймової виборчої реформи і про соймовє положєнє в Галичинї.

Будапєшт. (ТКБ). Сойм прїняв в подрїбнїй дискусїї предлогу про виборчу реформу. Відкинєно всі поправки також і вєносек про признание права голосованя жєнщинам. Протин сєго вєнеска промовляв Лукач, при чїм зазначив, що ся справа нє є на часї в тепєрїшних відносинах і вимагає точного провїреня. Дальше засїданє нинї, на черзі наряд III. читанє предлоги про соймову виборчу реформу.

Будапєшт. Сойм прїняв в третїм читаню начєркє закона про виборчу реформу.

Будапєшт. (ТКБ). Палата вєльмож вїдбудє засїданє дия 13. марця в цілі прїнятя предлоги про виборчу реформу.

Тєрст. (ТКБ). Серєд боснійских прєсєлєнцїв, які прибули тут на кораблі Льойда „Karlsbad“, ствердженє 5 випадків висїпа.

Париж. (ТКБ). Палата прїняла французкє-іспаньскїй договір в справї Марока.

Париж. (ТКБ). Гавас прєчєть в телеграмї в Мадрита, начє би іспаньскє правительствє задумувало, по відвїдинах англїйского міністра вїйни в Мадритї, приступити до тридєржавного порозумїня. Гавас прєчєть також, начє би Іспанїя відкинєла предлогу Італїї що до закладєня ввзїмного союза.

Відєнь. Кружляли тут чуток, що б. міністер вїйни і тепєрїшний інспєктор армїї, ген. Авфєнберг, має прєйти в стан супочинку. Тим вїстєм прєчєть однак урядовї круги.

Пєтербург. Тутєшнї днєвники доносять про напад Китайцїв на росїйского консуля Афаназїєва в Чїчікарї.

Вже час

замовляти природні літургїчні

ВИНА

в

Народній Торговлї

у Львовї.

Австрїйскї Геґєляйскї	по 106 К за гєкт.
Самороднер	по 132 К за гєкт.
Спеціальний Самороднер	по 142 К за гєкт.
Спеціальний Самороднер	по 180 К за гєкт.

Цїни розуміють ся франко Львів, отже фрахт оплачує замовляючїй лишє ві Львова до своєї стації. При замовленях лишє гєктолїтра до 50 лїтрів цїна підвищує ся о 4 сотинки на лїтри, при замовленях лишє 50 лїтрів підвищує ся цїна о 8 сот. на лїтри.

За бочки, зверненї до двох місяців франко до „Магазину Народної Торговлї в Стрию“, звєртає ся ціла почислена належитість.

Поручаємо „МЕДИ ПИТНІ“ по 1:60 за лїтру. 504(8)

Оповіщенє.

Дня 12. н. ст. цьвітня 1913. відбудуть ся в салї Товариства „Руска Бєсїда“ у Львовї (ул. Костюшка, ч. 1а, II пов.) о годинї 10. перед полуднєм

другі звичайні загальні Збори

Земельного Банку Гїпотєчного

спїлки акційної у Львовї.

Прєдмети харад:

1. Рахунковє замкнєнє за р. 1912. з звітом Надзїрної Ради про дїловодство і стан Банку, та рїшеня Зборів на те.
2. Рїшенє про ужитє чистого зиску післє §. 26. статута.
3. Вибір двох членів Надзїрної Ради.
4. Побільшенє акційного капїтаду по мислї § 10. статута.
5. Внески післє § 71, уступ 3. статута.

До голосу на Зборах суть угравненї тії акціонарї, що найпізнїше 14 днів перед Зборами зложать в Дирекції Земельного Банку Гїпотєчного у Львовї акції враз з незапалими купонами, на яких має оснуватися їх право голосу. На се зложєнє отримують посєвідки, а опїслє Дирекция Банку видасть легїтимації угравнєним до вступу на Збори (§§ 65, 67 і 68 статута).

За Надзїрну раду Земельного Банку Гїпотєчного, спїлки акційної у Львовї.

Прєзидент:

Др. М. Дємбїцкїй.

506(1)

458(26)

Поручає ся
Впр. Духовєнству
торговлю, робїтнї
знарядїв і риз
церковних

Володимира Устенського

у Львовї, ул. Руска ч. 8.

Всякі знїщенї знарядї і ризи прїймає ся до відновленя, під гваранциєю і по найнижших цїнах.

На жаданє висилає ся ілюстрований цїнник оплатно.

!!! Свій до свого !!!

Першїй Українськїй Висилковий Дім
Музичних Струментів

ОРКАН

у Львовї, ул. Тиха ч. 1.

поручає по найдєшевєших цїнах: скрипки басы, цитри, флєти, клярнєти, труби, бубни і т. д. та закладає цілї сокільскї, сїчовї, читальнї вї шкільнї струннї або дутї орхєстри на всякїй склад.

Цїнник даром.

Пошукує ся інтєлїгентної жєнщини до ведєня дївочого інституту в більшєм повїтовим мїстї. Близшї поясненя шо до обовязків на-стоятельки і винагородженя удїлїть ся по зголошеню листовно. Зголошеня прїймає Адмінїстрация „Руслана“.

Перше і одиноке Руске Товариство Взаїмних Обезпечєнь на житє і ренти

„КАРПАТІЯ“

Почєтнїй прєзидент: Єго Ексцєлєнция митрополит Андрєй гр. Шєнїтцкїй.

„Карпатія“ вїдбувана на найсолїднїйших основах.

„Карпатія“ прїймає обезпечєня на житє у всїх найдогїднїйших комбїнаціях при найкориснїйших умовах: на дожитє, посєртнїй капїтал, посагї і ренти.

„Карпатія“ дає обезпечєним всякї користи, які може дати вшїйшнїй стан технїкї обезпечєнь на житє і солїдне, огляднє дїловодство.

„Карпатія“ основана на ввзїмности і має на увазї лиш хосєн своїх членів. Чистї зиски вертають ся яко членськї дивїденди.

„Карпатія“ видає полїси, які по трїлїтнїм тринку стають неоспоримими і незападальними.

Нема жадного вїпного руского асєкураційного товариства на житє лишє одна, одїєнїска „КАРПАТІЯ“.

Обовязком кожного дїярого Русина є підпрїяти лиш своє асєкураційне товариство і обезпечувати ся лиш в „КАРПАТІЯ“.

„Карпатія“ прєдає вєсюди спосїбним і рєтєльним людям по мїстах і сєлах свою агєнтуру.

Найвїпнїшим спосєбом ощадности є обезпечєнє житєвє. Кождїй хто хоче забезпєчити своїй родинї краспу будучнїсть, своїм дочкам посаг, або собі удєржанє на старїстї, най обезпєчує ся на житє в „КАРПАТІЯ“.

короткїй час своєї дїяльности „КАРПАТІЯ“ здобула собі загальну прихильнїсть і довїрє навіть в чужинцїв, та за короткїй час свогє істнованя позискала 1495 вєнесків на суму обезпечєня 5.124.300 К, з того виставлено 118 полїс на загальну суму обезпечєня 3.595.500 К з річною премїєю 163.666 К 3а53 с.

Близшї інформації шо до обезпечєнї і агєнцій удїляє Фїлія товариства у Львовї, ул. Руска ч. 18 коло „Дїєстра“. Фїлія прїймає також зголошеня вєнесків на обезпечєнє на житє і ренти. (449)

Накладом Piusverein-у появили ся гарно виконанї ілюстрованї рєсєписнї листки з малюнками артиста-малєра Асманє, які прєдставляють найбільше займаючі сєни з другої ту-рєцкої облєги Відня.

Сї листки висилає

Kanzlei des Piusvereines,

Wien, I. Bäckerstrasse 9.

по 1К 60 с за серню (20 листків) разом з почтовою оплатою. Поодинокїй листок коштує 10 сот. Замовленя належитє висилати на висше згадану адресу.